

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φθ. τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φθ. ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίᾳ. δρ. 8,—

Εξαμήνου. » 4,50

Τριμήνου. » 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἐξαμήνου » » 5,50

Τριμήνου » » 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Σεπτεμβρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 40

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα πλησιάζουν καί, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ναπολέοντος, ἡ Αὐτοκράτειρα Μαρία-Λουίζα καὶ ὁ μικρὸς Βασιλεὺς τῆς Ρώμης πρόκειται νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Παρίσι εἰς τὸ Μιλανῶ. Οἱ περισσότεροι τῶν αὐλικῶν φαίνονται ἀπρόθυμοι καὶ ἀπιστοί. Ὁ Τιάρκος ὅμως ἀισθάνεται τὴν πρὸς τὸν μικρὸν Βασιλέα ἀφοσίωσιν τὸν ἀδελφομένην καὶ προσφέρει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν φυγὴν, ὅχι πλέον ὡς γυδαμαξᾶς ἀλλ' ὡς σωματοφύλαξ καὶ ὑπερασπιστής. Ἡ πρότασις τὸν ἐκτιμᾷ ἀλλ' ἀπορρίπτεται, διότι ὀλιγαριθμὸς ἀκολουθία θὰ συνοδεύσῃ τὴν φεύγουσαν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν. Τὴν τελευταίαν σιγὴν, ὁ μικρὸς Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἀρνείται μὲ πείσμα νὰ φύσῃ τὸ «πίτι» του καὶ φωνάζει ὅτι δὲν θέλει νὰ φύγουν. Ἀλλ' ἐπεμβαίνει ἡ Αὐτοκράτειρα βιαστικῶς, καὶ διατάσσει νὰ τὸν ἀπαγάγουν.

Ὁ κ. Καζινὸ σκόνει τὸν μικρὸν διὰ τῆς βίας καὶ τὸν μεταφέρει εἰς τὴν ἄμαξαν τῆς Αὐτοκρατείας. Ὁ Τιάρκος μένει μόνος εἰς τὸ κενὸν δωμάτιον, τὸ ὅποιον οἱ ὑπηρεταὶ εἶχον σπεύσει νὰ ἐγκαταλείψουν. Πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον καὶ βλέπει τὰ δύο ἄμαξια, τὰ ὅποια ἐκκινοῦν ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους.

Ὁ λαὸς τῶν Παρισίων ζητωκραυγάζει ἀκόμῃ, ἀλλὰ χωρὶς ὄρεξιν.

Τὰ ἄμαξια ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν καγγελοπορταν τοῦ κήπου. Ὁ νεαρὸς βοήμους βλέπει ἀκόμῃ μίαν φορὰν τὸ ὄχρον προσωπάκι τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης ὁ ὅποιος ἀνακινεῖται παρὰ τὴν θυρίδα τῆς ἄμαξας του... ἔπειτα σύνερα σκόνης... ἔπειτα τίποτε...

Ὁ Ἀστυδὺς ἐπέταξε!.. Ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Παρίσι!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

«ΜΗ ΤΟΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗΣ!»

Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λευκοῦ Ἴππου, εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Φονταινεμπλώ, εἶνε παρατεταγμένη ἡ αὐτοκρατορικὴ φρουρά.

Ἀφῶναι, εὐθυπενεῖς, ἀκίνητοι, ὅπως εἰς τὴν παράταξιν τῆς μάχης, ὅπως ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ, οἱ ἄνδρες οἱ ἐκεῖνοι περιμένουν. Τὰ πρόσωπά των, ἀποχρωματισμένα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ ψύχους, εἶνε ἀπαθῆ. Μόνον τὰ στακτερά των μουστάκια τρέμουν ἀδιόρατως. Σιγὴ θανάτου βασιλεύει εἰς τὴν αὐλὴν ἐκείνην,

«Διὰ τὴν Αὐτοκράτειραν!...» (Σελ. 326, στ. α'.)

ὅπου τετρακόσιοι ἄνδρες εἶνε συνηθροισμένοι, Πρὸ τοῦ τελευταίου λόχου, μὲ τὴν σπάθην εἰς τὴν χεῖρα, ἵσταται ὁ συνταγματάρχης Κορμὰς.

Ἐξῆνα ἡ θύρα τοῦ ἀνακτόρου ἀνοίγεται διάπλατῃ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ παρουσιάζεται. Ρίπτει βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀκίνητων ἐκείνων στρατιωτῶν, κατέρχεται βραδέως τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ ἵσταται ἐπὶ τῆς τελευταίας.

Ἀπὸ ἐκεῖ, δι' ἰσχυρὰς φωνῆς, ἡ ὁποία δὲν προδίδει τὴν παραμικρὰν συγκίνησιν, ὁμιλεῖ:

— Στρατηγοί, ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοί καὶ στρατιῶται τῆς παλαιᾶς μου φρουρᾶς, σᾶς ἀποχαίρω. Εἴκοσι τώρα ἔτη εἶμαι ἀπὸ σᾶς εὐχαριστημένος. Σᾶς συνήντησα πάντοτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς δόξης. Αἱ σύμμαχοι Δυνάμεις ὥπλισαν ὅλην τὴν Εὐρώπην ἐναντίον μου, μέρος τοῦ στρατοῦ μου δὲν ἔπραξε τὸ καθήκον του καὶ αὐτὴ ἡ Γαλλία ἠθέλησεν ἄλλας τύχας. Ἐστὲ πιστοὶ εἰς τὸν νέον Βασιλέα, τὸν ὅποιον ἐξέλεξεν ἡ Γαλλία. Μὴ ἐγκαταλείψετε τὴν ἀγαπητὴν μας πατρίδα...

Ὁ Αὐτοκράτωρ διεκόπη καί, κατελθὼν τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος, ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον τοῦ τετραγώνου, τὸ ὅποιον ἐσχημάτιζαν οἱ στρατιῶται. Ἐκεῖ εὐρίσκετο ἡ σημαία, ὁ στρατηγὸς καὶ οἱ ἀξιωματικοί.

Ὁ Ναπολεὼν ἐξηκολούθησεν ἡ φωνὴ του ἦτο ἀσθενέστερος, ὀλιγώτερον σταθερά:

— Ἐπειδὴ δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἀσπασθῶ ὅλους, θάσπασθῶ τὸν στρατηγόν σας. Ἐλάτε, στρατηγέ!

Ὁ στρατηγὸς Πιὲ ἐπροχώρησε καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐθλίψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, λύπη, συγκίνησις, ὀργή, διέδρομον τὰς τάξεις τῶν παλαιῶν ἀνδρείων. Τὰ πρόσωπα ἡλίουώθησαν δάκρυα ἐπιπόνως συγκρατούμενα ὥς τώρα ἔρρευσαν ἀφθόνως ἐπάνω εἰς τὰ στακτερά μουστάκια, καὶ αἱ χεῖρες ἐσφιγξάν σπασμωδικῶς τοὺς κοπάνους τῶν ὅπλων, τῶν ὁποίων αἱ λόγχαι ἐτρέμουσαν.

Ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἦτο ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ προδώσῃ τὴν συγκίνησιν του. Γρήγορα-γρήγορα ἔτρεψε πρὸς τὴν ἄμαξαν, ἡ ὁποία ἀνέμενε παρὰ τὴν κλίμακα, καὶ ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ. Τὸν ἡμπόδιον ὅμως μερικὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια

σταντο παρά την θυρίδα: Ἡ στραταρχίνα Λεφέμπρ, ἡ Λευκοθέα, ὁ συνταγματάρχης Κορμῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀφίση τὴν παράταξιν, ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα. Αὐτοὶ δὲν ἐννοοῦσαν νάρισουν τὸν Ναπολέοντα νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιτήσουν διὰ τελευταίαν φορὰν.

Πρώτη ὠμίλησεν ἡ Κα Σὰν - Ζέν, μὲ ὁρμήν ἢ ὁποία τὴν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ κάθε ἐθιμοτυπίαν:

— Ὡστε, Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν, ἐτελείωσαν ὅλα; Δὲν θὰ ρίξετε στὸ ποτάμι, ἀκόμη μιὰ φορὰ, ὅπως ἄλλοτε, ὅλους αὐτοὺς τοὺς ξένους ποὺ μᾶς μπήκαν στὴ μύτη;

Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ μεριδιᾷ, ἐπανεῖσε τὴν κυρίαν Σὰν-Ζέν πάντοτε τὴν ἰδίαν, πάντοτε εἰλικρινῆ, ἐλευθερόστομον, ἡρωϊκὴν καὶ πιστήν.

— Εἶνε πολὺ ἀργά, δούκισσα! ἀπεκρίθη ἄλλὰ σὰς εὐχαριστῶ, καθὼς καὶ τὸν Λεφέμπρ. Αὐτὸς ὑπῆρξε μέχρι τέλους ἀπὸ τοὺς καλοὺς.

Ἐτείνε κατόπιν τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν συνταγματάρχην Κορμῆν καὶ τῷ εἶπε:

— Χαῖρε, μικρὲ! Ὁ βασιλεὺς θὰ σὲ κάμῃ στρατηγόν!

— Ποτέ, ἀπεκρίθη ἐντόνως ὁ Κορμῆς, διότι, Μεγαλειότατε, θὰ σὰς ἀκολουθήσω. Ἡ Μεγαλειότης σου δὲν θὰ μὲ ἀρνήθῃ τὴν τελευταίαν αὐτὴν χάριν.

— Ἐστὼ εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ· σὲ παίρνω μαζί μου εἰς τὴν νῆσον Ἐλβαν.

Ἐπειτα, ἰδὼν τὸν Τιάρκον ὁ ὁποῖος, παρὰ τὸ πλεονὲς τῆς Ζινέττας, ἴσατο εὐλαβῶς εἰς ἀπόστασιν, τὸν ἠρώτησε μὲ αὐστηρότητα:

— Μικρὲ γιδαμαῆζα τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, ἐγκατέλειψες λοιπὸν τὸν υἱόν μου;

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος· δὲν ἠθέλησαν νὰ μὲ πάρουν μαζί των, ἂν καὶ ἤμουν ἐτοιμὸς νὰ σκοτωθῶ διὰ νὰ ὑπερασπίσω ἐν ἀνάγκῃ τὸν Βασιλέα.

Ὁ Ναπολέων ἀδάγκασε τὰ χεῖλιν εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτῇ, ἢ ὁποία τῷ ὑπενθύμιζε τὸν φεύγοντα υἱόν του, τὴν κινδυνεύουσαν δυναστείαν του. Ἐσκέφθη ὀλίγας στιγμᾶς, καὶ ἔπειτα, ἐξάγων ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του μιὰν ἐπιστολὴν ἐτοίμην, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Τιάρκον καὶ τῷ εἶπε:

— Διὰ τὴν Αὐτοκράτειραν... Πήγαινε ἀμέσως νὰ τὴν δώσης εἰς τὴν ἰδίαν καὶ εἰπέ της νὰ σὲ κρατήσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Μὴ τὸν ἐγκαταλείψῃς! Τὸ θέλω! Χαῖρε.

Ὁ Αὐτοκράτωρ, αἰσθανόμενος ὅτι θὰ ὑπέκυπτεν εἰς τὴν συγκίνησιν, ἀπεμά-

κρυνε διὰ νεύματος τοὺς εὐρισκομένους πρὸ τῆς θυρίδος καὶ ἐπέβη ταχὺς τῆς ἀμάξης, διὰ νὰ μὴν εἰμπορῇ κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶδε κλαίοντα τὸν Ναπολέοντα. Ἀμέσως ἡ βαρεῖα ταξιδιωτικὴ ἀμάξα, μὲ τοὺς τέσσαρας δυνατοὺς τῆς ἵππου, ἐξεκίνησε καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν αὐλὴν τοῦ ἀνακτόρου.

★

Ἡ τελευταία πρῶξις τῆς παραδόξου ἐκείνης τραγωδίας ἐτελείωσεν. Οὕτως ἐπίστευον τοὺλάχιστον ὅλοι οἱ Θεαταί. Μόνος ἴσως, εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης του, ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐνεργητικὸς

«Κυρία, ἰδοὺ ὁ ὑπάλληλός σας.» (Σελ. 327, στ. 'α.)

καὶ ἐπιμόνος, ἐσκέπτετο ἀπὸ τώρα μιὰν θριαμβευτικὴν ἐπάνοδον ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς ἐξορίας, πρὸς τὴν ὁποίαν κάθε στροφή των τροχῶν τὸν ἐπλησίαζε...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ, ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ

Ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα, μετὰ τὸν συγκινητικὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ Φονταινμπλώ εἰς τὸ Παρίσι.

Ὅταν εὐρέθησαν εἰς τὸ μαγαζάκι τοῦ Παλαί-Ροαγιάλ, τὸ ὁποῖον ἐβύλαττεν ἡ κυρὰ-Σαμπώ, ἔκλεισαν τὴν θύραν καὶ καθήσαντες καὶ οἱ τρεῖς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, συνεκρότησαν συμβούλιον.

Ἡ ζῶή των ἐταράσσετο καὶ πάλιν. Τὸ σχέδιον τοῦ Βοδὸγ ἀπετύγχανεν οἰκτρῶς, ἀφοῦ ὁ πανίσχυρος Ναπολέων, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς τῶν Βοημῶν εἰχεν ἀνέλξῃ ὡς προστάτην τοῦ Τιάρκου, ἐναυάγησεν, ἐξεθρονίσθη καὶ ἐξορίζετο.

— Ἄχ, ἔλεγεν ὁ νεαρὸς βοημὸς· διατί ὁ μακρὴν κύριός μας νὰ μὴ μᾶς ἀφίση ἐλευθέρους νὰ γυρίζωμε τοὺς δρόμους τῆς Εὐρώπης, μακριὰ ἀπὸ πόλεις αὐλὰς καὶ παλάτια! Δὲν εἶνε καλλιτέρα νὰ ζῇ κανεὶς σὰν βοημὸς, νὰ ζῇτιανεύῃ ἔστω, ἀλλὰ χωρὶς φροντίδες, ἀμέριμνος οὐδὲν τὰ πουλιά, παρὰ νὰνακατεύεται στὰς τύχες τῶν μεγάλων καὶ νὰζῇ τέτοιες φουρτούνες καὶ σκοτούρες;

— Ἰσως, ἐψιθύρισε ἡ Ζινέττα.

Ἡ κυρὰ-Σαμπώ ὅμως δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐδίδεκεν ἄλλοτε νὰ περνᾷ ὡς ἡμίθεος πρὸ τῶν ἀνικητῶν στρατευμάτων του, — τότε ποῦ ἦτο καντινιέρα εἰς τὸ Δάντσιγ, — ἔπαιε ἀπὸ τόσον ὑψηλὰ καὶ ἦτο τώρα δυστυχὴς ἐξόριστος χωρὶς δύναμιν, χωρὶς ἐξουσίαν.

— Ὅχι δά! ἔλεγεν ἄδυνατον! Ὁ Ναπολέων θὰ ξαναγυρίσῃ!

Πολλοὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ Παρίσι, τρέφοντες τὴν ἰδίαν τυφλὴν ἐμπιστάσιν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ἔλεγαν τὴν ἰδίαν φράσιν καὶ ἐθαυκαλίζοντο μὲ τὴν ἰδίαν ἐλπίδα.

Ἐν τούτοις ὁ Τιάρκος ἐξηγοῦσεν εἰς τὴν Ζινέτταν τὰ νέα καλῶνόντα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐπέβαλλεν ἡ ἀποστολὴ, μὲ τὴν ὁποῖαν τὸν εἶχεν ἐπιστορίσῃ ὁ Ναπολέων.

— Ἐννοεῖς ὅτι, ἔλεγε πρὸς τὴν φίλην του, ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων δὲν εἶνε πλέον Αὐτοκράτωρ, αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος νὰ νὰ μὴν ἐκτελῶ τὰς διαταγὰς του. Ἀπειναντίας τώρα πρέπει νὰ μὲ εἶνε ἰερώτεροι.

— Θὰ φύγῃς λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

— Εἶνε ἀνάγκη, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος. Ὁ Ναπολέων μὲ εἶπε: «Μὴν ἐγκαταλείψῃς τὸν υἱόν μου!» Ὁρῶ νὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω.

Καὶ μεριδιᾷ, προσέθεσεν:

— Εἶμαι, βλέπεις, εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ποῦ ἤμουν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὸ Μπραουνάου, πρὸ τῆς μάχης τοῦ Δουστερλίτς. Ὅπως καὶ τότε, ἔχω στήν τσέπη μου ἓνα γράμμα τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ διὰ νὰ τὸ δώσω, πρέπει νὰ διασχίσω τὰς τάξεις τῶν Αὐστριακῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως, αὐτὴν τὴν φορὰν, εἶνε μέσα εἰς τὴν Γαλλίαν!

— Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν εἶνε πλέον Αὐτοκράτωρ! συνεπλήρωσεν ἡ Ζινέττα. — Ἐνὰς λόγος παραπάνω διὰ νὰ τὸν ὑπακούσω.

Βλέπουσα, ὅτι δὲν θὰ κατόρθωνε νὰ νικήσῃ τὴν εὐγενῆ ἐπιμονὴν τοῦ φίλου της, ἡ Ζινέττα συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ

περὶ τοῦ καλλιτέρου τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐφθανε πλησίον τῆς Αὐτοκρατείας καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, τοὺς ὁποῖους οἱ Αὐστριακοὶ ἐκράτουν αἰχμάλωτους εἰς τὰν ἀνέκτορα τοῦ Ραμπουγιέ.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἡττημένου αυτοκράτορος εἶχεν ἐνθυμηθῇ ὅτι ἦτο θυγάτηρ τοῦ νικητοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἐδίστασε μετὰ τοῦ Ραμπουγιέ καὶ Φονταινμπλώ, ἡ Μαρία Λουίζα ἀπεφάσισε τέλος νὰ φέρῃ τὸν υἱόν της πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκον Β', τὸν πάππον του, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν συγκινήσῃ.

Ἐν τούτοις ὁ Ναπολέων εἶχεν εἰπῇ: — Θὰ ἐπιδοκίμασας νὰ ἐσφαλῇ τὸν υἱόν μου, παρὰ νὰ τὸν ἐδίδεκα ποτε νὰνατρέφεταί εἰς τὴν Βιέννην ὡς πρίγκιψ αὐστριακός!

Ὁ Τιάρκος, συζητῶν ὅλως μὲ τὴν Ζινέτταν καὶ τὴν κυρὰ-Σαμπώ, ἐκύτταζεν ἐπιμόνως τὰς δαντέλλας καὶ τὰ κεντήματα, ποῦ ἐστολίζαν τὴν προθήκην τοῦ μαγαζιοῦ. Ἐξάφνα εἶπε:

— Ζινέττα, μὲ ἐμπιστεύεσαι μερικὰς πραγματείας σου;

— Τί νὰ τὲς κάμῃς; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ἡ νεάνις.

— Νὰ τὲς πάγω εἰς τὴν Αὐτοκράτειρα, μήπως θέλῃ νὰγοράσῃ... Οἱ Αὐστριακοὶ δυσκόλως θάφιναν νὰ περάσῃ ἓνα ἀνέχουτον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, ἐυκόλως ὅμως θὰ ἐπέτρεπαν τὴν εἰσοδὸν εἰς ἓνα πραγματευτήν. Ἐτσι θὰ κατόρθωνα, χωρὶς νὰ ὑποπευθῇ κανεὶς, νὰ τῆς δώσω τὸ γράμμα τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἡ Ζινέττα καὶ ἡ κυρὰ-Σαμπώ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ μὴν ἐπιδοκιμάσουν τὸ εὐφές αὐτὸ σχέδιον τοῦ Τιάρκου. Ἀμέσως ἐδιάλεξαν τὰς ὥραιότερας δαντέλλας τοῦ καταστήματος, προσέθεσαν μερικὰς ἐσάρπες, καὶ τὰ ἐβαλαν ὅλα εἰς γάρτινα κουτιά.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ γιδαμαῆζα ἐπῆγε νὰγοράσῃ μιὰν πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, ρεδιγκόταν καστανόχρουν, γελῶν κλαδῶν καὶ καπέλον μαῦρον. Ὅταν ἐπαυλῆθον οὕτω μεταμορφωμένοι, αἱ δύο γυναῖκες δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως.

— Κυρία, εἶπε ὁ νεανίας ἀνοίγων τὴν θύραν τοῦ μαγαζιοῦ, ἰδοὺ ὁ ὑπάλληλός σας ποῦ ἐρχεται νὰ πάρῃ τὰς διαταγὰς σας.

Ἄλλ' ἡ Ζινέττα δὲν εἶχεν ὁρεξιν νὰ γελᾷ. Βεβαίως τὸ ταξίδιον τοῦ Τιάρκου δὲν ἦτο τόσον ἐπικίνδυνον ὅς νὰ

ὅμως δὲν εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν Ναπολέοντα νὰ μείνῃ πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης;

Θὰ ἐχωρίζοντο λοιπὸν καὶ πάλιν. Διὰ πόσον καιρὸν; Κανεὶς δὲν ἔξευρε!

Μ' εὐνόητον συγκίνησιν, ἡ Ζινέττα καὶ ἡ κυρὰ-Σαμπώ συνώδευσαν τὸν Τιάρκον μέχρι τοῦ μονίπου ἀμαξίου, τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ὠδήγει εἰς τὸ Ραμπουγιέ μὲ τὰς πραγματείας του.

— Θὰ μὲ γράφῃς, Τιάρκο; ἠρώτησεν ἡ Ζινέττα.

— Ναι. Ἀντίο, Ζινέττα! Θὰ γυρίσω γιὰ νὰ σὲ πάρω!

Καλημέρα, Τάκο!

Ὅπως προέβλεπεν ὁ Τιάρκος, ὁ αὐστριακὸς ἀξιωματικός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπετάθη, τὸν εἰσήγαγε χωρὶς δυσκολίαν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ραμπουγιέ. Οἱ φρουροὶ τῆς Αὐτοκρατείας εἶχον διαταχθῇ ἀπὸ τὸν Μέντερινιχ νὰ μὴ ἐπιτρέψουν ποτὲ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν Αὐτοκράτορα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑποπευθοῦν ὅτι ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος πωλητὴς δαντελλῶν ἦτο ἀπεσταλμένος τοῦ Ναπολέοντος!

Ἀφοῦ ἀνέμεινεν ὀλίγας στιγμᾶς εἰς τὰ προπύλαια, ὁ Τιάρκος εἰσῆλθε εἰς τὰ διαμερίσματα τοῦ ἰσογείου. Ἐκεῖ ἐυρίσκοντο ἡ Αὐτοκράτειρα, ἡ κυρία Μοντεσκιού, ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, καὶ οἱ ὀλίγοι θεράποντες, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀκολουθεῖ τὴν φεύγουσαν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν.

«Καλημέρα, Τάκο!» (Σελ. 327, στ. 6'.)

Μόλις ὁ νεαρὸς βοημὸς ἀφῆρεσε τὸ μαῦρον καπέλον ποῦ ἐσκέπαζε τὰ σγουρά του μαλλιά, ἡ κυρία Μοντεσκιού ἀνεγνώρισε τὸν πρῶτον γιδαμαῆζαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, ἀλλὰ ἐννοήσας ὅτι ἡμεταμόρφωσις αὐτῇ εἶχε κάποιον σπουδαῖον λόγον, δὲν εἶπε τίποτε.

Ὁ Τιάρκος παρατήρησεν ὅτι ὁ αὐστριακὸς ἀξιωματικός ποῦ τὸν εἶχεν εἰσαγάγῃ, ἔμενε δροῖος παρὰ τὴν θύραν, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ παίξῃ τὸν ρόλον του. Ἦνοιξε τὰ κουτιά, καὶ ἀπλῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τῶν καθισμάτων τὸ περιεχόμενον, ἤρχισε νὰ τὸ ἐξηγῇ καὶ νὰ τὸ ἐκθειάζῃ.

— Φέρνω εἰς τὴ Μεγαλειότητά Σου τὰς τελευταίας μόδες τοῦ Παρισιοῦ. Εἶνε ἀπὸ τὸ καλλίτερον κατὰστημα... (Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ δὲν ἐπρωχώρησεν ἀκόμη. Δὲν ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει ἐπίσημως τὸ Φθινόπωρον. Οὕτε ἀνοίξαν τὰ Σχολεῖα, οὕτε ἐπέστρεψαν ὅλοι ἀπὸ τὰς ἐξοχὰς. Ἀλλὰ τὰ σύννεφα, σκοτεινὰ προμηνύματα, ἀναβαίνουν ἀπ' ὅλα τὰ

σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ οὐρανὸς τῆς θείας ἀττικῆς ἡμέρας εἶνε καθαρὸς καὶ στιλπνός, ὡς νὰ ἐσμάλτῳ προσφάτως, φαίνονται εἰς τὰ κράσπεδά του οἱ ῥόποι τῆς μακρυῆς συννεφιάς. Εἶνε ὡς ὥραον γαλάζιον φόρεμα, λασπωμένον ἀπὸ κάτω ἢ—ἀν προτιμάτε,— γαρνιρισμένον μὲ γούνες... Καὶ πότε ἐκεῖ πέρα, πρὸς τὴν Σαλαμίνα, ὁ ὀρίζων εἶνε θαλός· πότε σκοτεινιάζει πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Αἴγινα· πότε ζοφεύεται πρὸς τὴν Πάρνηθα ἢ τὴν Πεντέλην· καὶ πότε ὑπεράνω τοῦ Ὑμητοῦ σωρεύονται τὰπειλητικὰ νέφη.

Μακρὰν ἢ πλησίον, ὅ,τι ὥραν καὶ ἂν ἐπισκοπήσετε, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ διακρίνετε τώρα κάποιον τεφρόν, μολυβδόχρουν ἢ υποκύανον φράκτιν. Μακρὰν ἢ πλησίον, πάντοτε κάπου βρέχει. Ἡ ἐβρεξε πρὸ ὀλίγου, ἢ θὰ βρέξῃ μετ' ὀλίγον... Πότε πότε τὸ μαῦρον ὑετοφόρον νέφος ἀναβαίνει θριαμβευτικῶς εἰς τὸ ζενίθ καὶ ὀλίγαι σταγόνες βροχῆς ἀποπειρῶνται νὰ μεταβάλλουν εἰς λάσπην τὸ κίτρινον χῶμα τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ ὁ ἀέρας ποῦ φυσᾷ εἶνε δροσερὸς ἀποδροχᾶρης.

Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν περιμένουν βέβαια τὰς πρῶτας θυέλλας τοῦ Σεπτεμβρίου διὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὸ Φθινόπωρον ποῦ ἐρχεται. Οὕτε τὴν συσφύρουσιν τῶν κίτρινων φύλλων παρὰ τὰς ρίζας τῶν δένδρων, ἢ τὴν γυμνότητα τῶν ἰσχνῶν κλάδων ποῦ ἀποκαλύπτουν ὀλονὲν νέους ὀμιγλώδεις ἐρῖζοντας. Ἀρκεῖ τὸ ἐνδόμυχον συναίσθημα τῆς ἐλαττώσεως τοῦ φωτός καὶ τοῦ θάλπου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἀρκετὸν πλέον νὰποροῦσιν καὶ νὰ διακλῇ ὅλους τοὺς ἀτμούς. Καὶ ἀρκεῖ ἡ μελαγχολία, τὴν ὁποίαν γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν ἡ προσέγγισις τῆς κακῆς αὐτῆς ὥρας τοῦ ψυχροῦ, τῆς ὑγρασίας, τοῦ σκότους καὶ τῆς νεκρώσεως.

Καὶ ὅμως οἱ ποιηταί, καθὼς ξεύρεται, λατρεύουν τὸ φθινόπωρον. Θαυμάζουν τὰ ὥρατα χρώματα τῶν δύσεων καὶ τῶν δειλινῶν του. Τέρονται εἰς τὴν μελαγχολίαν ποῦ κυριεύει τὴν ψυχὴν των. Καὶ βλέπουν τώρα εἰς τὴν Φύσιν τὸν βραδὺν

θάνατον μιᾶς Πεντάμορφης, πού τήν στιγμήν ἀκριβῶς πού ψυχορραγεῖ, περι-
ενδύεται ὅλην τῆς τήν ωραιότητα. Δι'
αὐτό οἱ ποιηταί, οἱ καλλιτέχναι, λατρεύ-
ουν τὸ Φθινόπωρον, καὶ πολλοὶ τὸ προ-
τιμοῦν ἀπ' ὅλας τὰς ὥρας, ἀκόμη καὶ
ἀπὸ τὴν Ἀνοιξίν.

Ἀλλὰ μὴν ἐμπιστεύεσθε πολὺ-πολὺ
εἰς τοὺς ποιητάς. Πόσοι ἀπ' αὐτοὺς δὲν
εἶνε ἄρρωστοι ψυχαί, πού σὰς πλανοῦν
χωρὶς νὰ θέλουν! Νομίζω, ὅτι ὁ ὑγιὴς
ἄνθρωπος εἰς τὸ Φθινόπωρον αἰσθάνεται,
βλέπει κάποιον κακόν· καὶ τὸ κακόν
ποτέ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε... καλόν. Μὴν
ἐντρέπεσθε λοιπὸν νὰ ὁμολογήτε, ὅτι
δὲν σὰς ἀρέσει καθόλου ἡ ἐλάττωσις τοῦ
φωτὸς καὶ τοῦ θάλπου, καὶ ὅτι ἡ με-
λαγχολία αὐτὴ πού σὰς ἐμπνέει, κατὰ
βάθος δὲν ἔχει τίποτε τὸ εὐχάριστον.
Ὅταν προπάντων ἐνθυμήσθε καὶ τὴν
παραβάλλετε μετὰ τὴν χαρὰν πού σὰς προ-
ξενεῖ ἡ Ἀνοιξίς, ἡ ἀφύπνισις, ἡ ἀνα-
νέωσις, ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀναγέν-

νησις, ἡ ὁποία διαδέχεται τὴν νάρκην
τοῦ χειμῶνος.

Πάσχομεν τώρα μαζί μετὰ τὴν Φύσιν,
διότι πάσχει καὶ αὐτή. Ὡς τέκνα τῆς
γῆς συμμερίζομεθα τὸν πόνον τῆς.
Δὲν θὰ ἦτο φυσικόν, δὲν θὰ ἦτο ἀνθρώ-
πινον, ἂν μᾶς ἤρσεν ἡ φθινοπωρινὴ
λύπη περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀνοιξιάτικην
χαρὰν, ἂν ἐπιοτιμούσαμεν δηλαδὴ ἀπὸ
τὴν ζώην, τὸν θάνατον καὶ τὴν ἐκμηδέ-
νισιν! Μερικοὶ ποιηταί, αὐτοὶ πού ψάλ-
λουν τὸ Φθινόπωρον ὡς τὴν ωραιότεραν
ὥραν, μᾶς πλανοῦν, μᾶς μεταδίδουν κάτι
ἀπὸ τὸν ἐκφυλισμὸν τῶν, μᾶς ἐδηγοῦν
ἀσυναίσθητως πρὸς τὴν νύκτα τῆς πα-
ρακμῆς καὶ τῆς ἀνυπαρξίας.

Ἀφισατέ τους εἰς τὸν κατήφορον, ὅπου
τοὺς σπρώχνει ἡ Μοῖρα, καὶ σεῖς ἀκο-
λουθήσατε τὴν φύσιν σας τὴν ὑγιᾶ καὶ
τὴν ὁρμήν σας. Πρὸς τὴν Ζωήν! Πρὸς
τὴν ἡμέραν τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς εὐτυχίας!
Ζητήσατε περισσότεραν χαρὰν διὰ νάντι-
δράσετε κατὰ τῆς λύπης πού σὰς προξε-

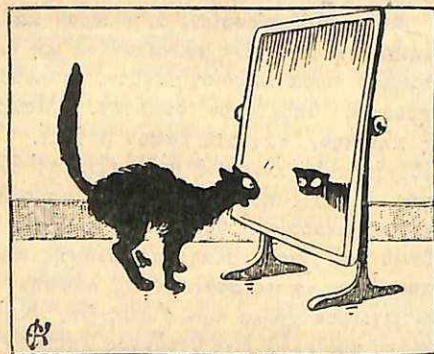
νεῖ τὸ Φθινόπωρον. Ζητήσατε περισσότε-
ρον φῶς, διὰ νάντικαταστήσετε ἐκεῖνο
πού σὰς στερεῖ ὁ ἀπομακρυνόμενος ἥλιος.
Ζητήσατε περισσότερον θάλλπος διὰ νάνα-
πληρώσετε ἐκεῖνο πού φεύγει... Ὅσα τὰ
εὑρετέ ὅλα εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν με-
λέτην, εἰς τὴν κίνησιν, εἰς τὴν ἀγάπην,
εἰς τὴν στοργήν. Ὅχι ὄνειρα, οὔτε ρεμ-
βασμοί, οὔτε νάρκη ζωῶδης. Καὶ ἐπιτέ-
λους, διὰ νὰ παρηγορησθε περισσότερον,
διὰ νὰ ὑπομένετε τὸ ἀναγκαῖον κακόν,
νὰ συλλογίζεσθε ὅτι ἡ ὥραία Ἀνοιξίς
τοῦ φωτὸς καὶ τῆς χαρᾶς, ἡ μεγάλη
ἀφύπνισις τῆς φύσεως καὶ τῆς ψυχῆς
σας, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ, ἂν δὲν προη-
γηθῇ τὸ σκότος, τὸ ψύχος, ὁ λήθαργος,
ὁ ὕπνος, ὁ προσωρινὸς θάνατος τοῦ Φθι-
νοπώρου καὶ τοῦ Χειμῶνος.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

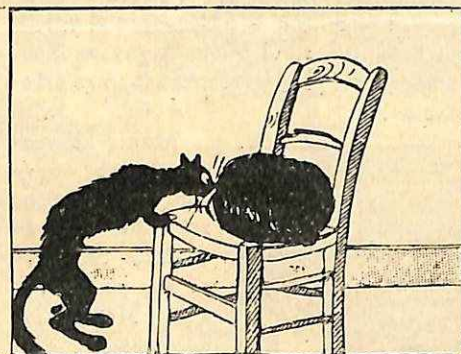
Υ. Γ.—Ἐως νὰ τελειώσω τὴν ἐπι-
στολήν μου, τὰ σύννεφα ἐπικυνώθησαν. Ἀ-
στραπαί, βρονταί, βροχὴ ραγδαία. Καλὴ
ἀρχή! Φ.

Η ΓΑΤΑ, ΤΟ ΜΑΝΣΟΝ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

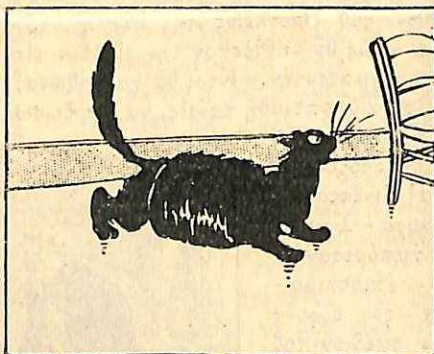
ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΕΞ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

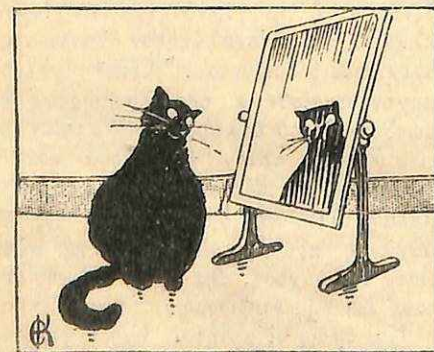
Ἡ Σερπετὴ κυττάζεται εἰς τὸν καθρέ-
πτῃν καὶ συλλογίζεται περίλυπη: — «Ἀχ,
πῶς με κατήντησαν τὰ βάσανα! Πῶς
ἐλίγνεψα! πῶς ἐμάδησε ἡ γοῦνά μου!
Κανεῖς δὲν μ'ἔχαπ᾽ ἔτσι καὶ δὲν με χαί-
δεύει... Τί θὰ γίνῃ! τί θὰ γίνῃ!»

Ἐκεῖ πού τὰ ἔλεγεν αὐτά, κανεῖ ἔτσι
καὶ βλέπει ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα, μιὰ
γοῦνα μαύρη κουβαριασμένη. Στὴν ἀρχὴ
τῆς ἐφάνηκε σὰ γάτα. Ὅταν ὅμως ἐπλη-
σίασεν, εἶδεν ὅτι ἦτο ἓνα μανσόν. Ἐμει-
νεν ἔκθαμβη. «Μωρέ, τί ὥραία γοῦνα!

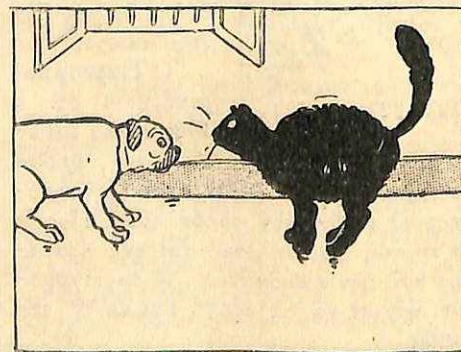

ἐσυλλογίσθη. Τί νὰ τὴ θέλουν ἄρα γε;
Καλὴ μὴν εἶνε γιὰ μένα;... Φόρεμα
δικό μου;... Καὶ νὰ ἴδῃς πού θὰ μούρ-
χεται ἴσια-ἴσια!»
Ἐφόρεσε τὸ μανσόν καὶ εἶδε πραγματι-
κῶς ὅτι τῆς ἐπήγαινε θαυμάσια. Ἐπῆγε

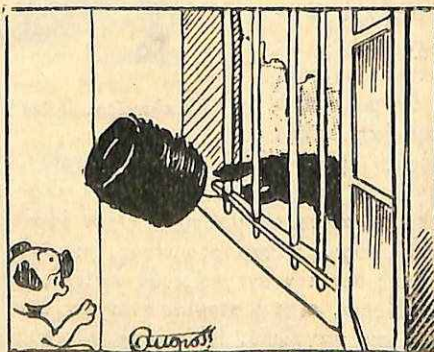

πάλι στὸν καθρέπτῃ. Τί μεταμόρφωσις!
Εἶχε γίνῃ νέα, παχειά, φουνωτή, γυαλι-
στερή. Ἐτσι μάλιστα, ὅλοι θὰ τὴν ἀγα-
πούσαν καὶ ὅλοι θὰ τὴν χαίδευαν...

Φαίνεται, ὅμως ὅτι δὲν ἦταν αὐτῆς τῆς

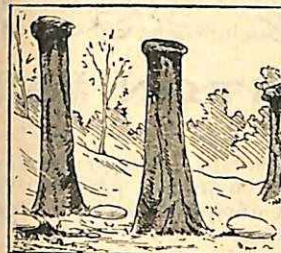
γνώμης καὶ ὁ Ἐκτωρ, ὁ σκύλος. Αὐτὸς
ἅμα εἶδε τὴν Σερπετὴν καὶ ἐμυρίσθη τὸ
μανσόν τῆς κυρίας του, ἀγρίως πολὺ καὶ
ἐχύθη ἐπάνω τῆς μετὰ γαυγίσματα. Ἀπὸ τὸν
φόβον τῆς ἡ Σερπετὴ δὲν ἐσυλλογίσθη

οὔτε φόρεμα οὔτε τίποτα. Ὁρμήσε νὰ φύγῃ
ἀπὸ τὰ στενά κάγκελα τοῦ παραθύρου. Καὶ
αὐτὴ μὲν ἐπέρασε· ὄχι ὅμως καὶ τὸ μαν-
σόν, τὸ ὁποῖον ἔπεσε κάτω. Τότε ὁ Ἐκ-
τωρ τὸ πῆρε καὶ τὸ πῆγε στὴν κυρία του.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

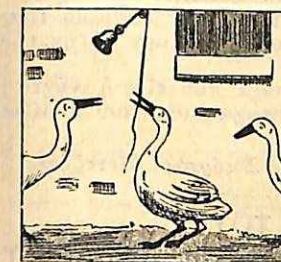
Ἡ καμινάδες τῶν Νεράιδων

Εἰς τὸ Τυ-
ρόλον εὐρί-
σκονται κάτι
πολὺ περιε-
ργοὶ βράχοι,
τοὺς ὁποίους
ὁ λαὸς ἐκεῖ-
ὀνομάζει «κα-
μινάδες τῶν
Νεράιδων», ἐξ αἰτίας τοῦ σχήματός των
πού τοὺς κάνουν πραγματικῶς νὰ ὁμοιά-
ζουν μετὰ καπνοδόχους ἀτμομηχανῶν.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς βράχους αὐτοὺς
φθάνουν εἰς ὕψος ὀκτῶ ἢ δέκα μέτρων.
Στηρίζονται ἐπὶ ἐδάφους ὄχι πολὺ συμ-
παθοῦς, τὰ δὲ ὕδατα τῆς βροχῆς περι-
τρώγουν τὰ χρώματα κατὰ παράδοξον
τρόπον ὁλόγυρα, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι
οἱ βράχοι εἶνε στημένον ἐπάνω εἰς στυλο-
βάτας. Οἱ πολυπληθεῖς περιηγηταί πε-
ριεργάζονται μετὰ θαυμασμὸν τὰς «καμινά-
δες τῶν Νεράιδων».

Κύνες κωδωνοκροῦσται

Πλησίον
τοῦ Welles,
εἰς τὴν Ἀγ-
γλίαν, ὑπάρ-
χει μικρὸν
ἐνυδρεῖον
πλησίον μιᾶς
κατοικίας.
Τὴν ὥραν
τοῦ φαγητοῦ, οἱ κύνεις οἱ ὅποιοι κατοί-
κουν εἰς τὸ ἐνυδρεῖον, — εἶνε μία τεχνητὴ
λίμνη ἢ μεγάλη δεξαμενὴ, — ἐξέρχονται
ἀπὸ τοῦ νερόν, πλησιάζουν τὴν οἰκίαν καὶ
ἀρπάζοντες τὸ σχοινίον τοῦ κώδω-
νος, κρᾶζουν διὰ κωδωνισμῶν τὸν ὑπη-
ρέτην, τὸν ἐπιφορτισμένον νὰ τοῖς ῥίπτῃ
τὴν τροφὴν των ἀπὸ τοῦ παράθυρον!

Θαυμάσιον γύμνασμα

Ἡ εἰκὼν αὐ-
τὴ, ἀπὸ φωτο-
γραφίαν, παρι-
στά τὸν Κυ-
στέλλαν, ἓνα
τῶν διασημοτέρων
ἀκροβατῶν
τῆς Εὐρώπης,
εἰς ἓν τῶν πε-
ριεργωτέρων καὶ
δυσκολωτέρων
γυμνασμάτων
του. Δὲν πι-
στεύει κανεὶς ὅτι τὸ ἀνθρώπινον σῶμα
εἰμπορεῖ νὰ ὑφίσταται τοιαύτην διαστρο-

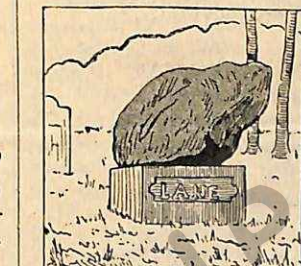
φήν καὶ... νὰ ἐπανέρχεται χωρὶς βλά-
βην εἰς τὴν θέσιν του!

Κουνέλια χωρὶς αὐτιά

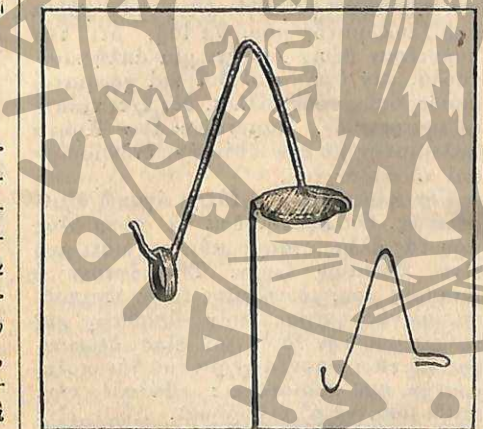
Τὰ διδύμα
αὐτὰ κουνελά-
κια πού βλέ-
πετε εἰς τὴν
ἀπάναντι εἰκό-
να, ἐγεννήθη-
σαν πρὸ ὀλίγου
εἰς ἓν κτηνο-
τροφεῖον τῆς
Γαλλίας. Τὸ
ἐν ἔχει ἓν μόνον αὐτί, τὸ ἄλλο δὲν ἔχει
κανέν. Ἡ ἑλλειψὶς ὁμοῦ αὐτὴ δὲν τὰ
ἐνοχλεῖ διόλου καὶ τὰ «δίδυμα» εἶνε
λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν των.

Ὁ περιεργότερος τάφος τοῦ κόσμου

Πρὸ ὀλίγου
καιροῦ, ἓνας ἀ-
ερόβλιθος ἐπέ-
σεν εἰς κάποιον
νεκροταφεῖον
τῆς Ἀγγλίας,
καὶ ἴσα-ἴσα ἐ-
πάνω εἰς ἓνα
τάφον. Τὸ πε-
ριεργόν εἶνε ὅτι
ὁ τάφος αὐτὸς δὲν ἐβλάσθη σχεδὸν διό-
λου, ὁ ἀερόβλιθος ὅμως ἐβυθίσθη βαθειὰ
μέσα του καὶ ἐκτοτε μένει ἐκεῖ, ἀποτε-
λὼν πραγματικῶς τὸν περιεργότερον ἐν-
τάφιον στολισμὸν τοῦ κόσμου. Οὕτως ὁ
κοινὸς καὶ ἄσχημος τάφος τοῦ μακαρίτου
κ. Lane ἔγινε μοναδικὸς καὶ πασίγνω-
στος.

Παίγνιον ἰσορροπίας

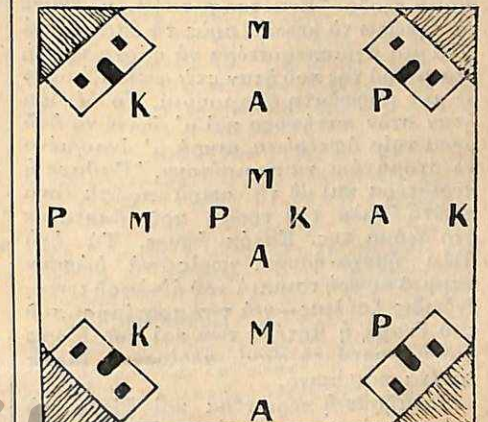

Πάρτε μίαν φουρκέταν τῶν μαλλιών
καὶ δώσατέ της τὸ σχῆμα πού βλέπετε
εἰς τὴν κάτω δεξιὰ γωνίαν τῆς εἰκόνος,
σημνώσατε μίαν χαλκίνην δεκάραν εἰς

τὴν τσιμπιδαν, τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ τὸ
ἄκρον τοῦ ἐνὸς σκέλους, καὶ κρεμάσατε
ἓνα δακτυλίδι ἀρκετὰ βαρὺ εἰς τὸ ἀγκι-
στον τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ ἄκρον τοῦ
ἄλλου σκέλους. Τοποθετήσατε τὸ σύνο-
λον ἐπάνω εἰς μίαν βελόνην, ὅπως δει-
χνεῖ ἡ εἰκὼν. Ὅσα εἰμπορέσετε νὰ περι-
στρέψετε τὴν δεκάραν ἐπάνω εἰς τὴν μύ-
την τῆς βελόνης καὶ νὰ τὴν κρατήσετε
εἰς ἰσορροπίαν.

Πρόβλημα

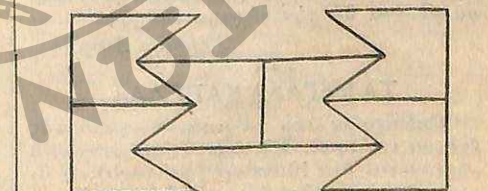
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνος

Νὰ χωρισθῇ ὁ ἀγρὸς αὐτὸς μετὰ τὰς
τέσσαρας οἰκίας εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη
οὕτως ὥστε ἐκάστη οἰκία νὰ ἔχῃ εἰς τὸ
μερίδιόν της μίαν κερασέαν (K) μίαν
μηλέαν (M) μίαν ροδακινέαν (P) καὶ
μίαν ἀπιδέαν (A).

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
θῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν,
εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν τοῦ αὐτοῦ Προ-
βλήματος εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρι-
πίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μετὰ
μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἓνα δεκάλεπτον γραμ-
ματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν
θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού
τοῦ ὁποῖον θὰ ποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ
ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς
λότας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δω-
ρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθὲν δι' ἓν ἔ-
τος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμη-
νίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἢ συνδρο-
μή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 38ου φυλλαδίου

Ἰδοὺ πῶς θὰ διαιρεθῇ τὸ σχῆμα εἰς
ἑξ ἴσα καὶ ὁμοία μέρη.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κ. Φ. Β.

ΤΑ ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Μιά μέρα είχα βγή κατά το δάσος να κάμω κανένα βραδυνο περίπατο. Ο ήλιος χρυσίζει με της τελευταίες αδύνατες αχτίδες του τα καμπαριάρια και τους μινωρέδες της πόλης μας. Μπροστά μου το ολοπράσινο δάσος με το μοναχό του μονοπάτι έμοιαζε σαν ένα σπάλαιο δίχως καμιά έξοδο. Ένα τσάφ, τσάφ, μ' έκανε να σηκώσω το κεφάλι προς τα επάνω, και είδα μια αγριοπερίστερα να φέρνει τροφή στα μικρά της που ήταν στη φωλιά, επάνω σε μια μυρωδάτη φλαμουριά. Το δένδρο ήταν στον κατήφορο και μ' άφινε να δω μέσα τρία άφτερωτά μικρά μ' ανοιγμένο το στομάκι να περιμένουν. Έφθασε η περιστερά και με τη σειρά πρώτα στο πρώτο έβαλε την τροφή που βαστούσε στο στόμα της. Κατόπι έφυγε. Τα δυο άλλα ήσυχα-ήσυχα, χωρίς να δώσουν καμιά κρυφή τσιμπίδα του αδελφού των—ένδειξις ζούλιας—για την προτίμησι που του έκαμε η μητέρα των και του έδωκε πιο μπροστά το φαγί, περίμεναν δίχως κανένα παράπονο.

Ξαναήρθε η περιστερά και έβαλε στο δεύτερο το κυνήγι, και κατόπι έπιασε δυο μυγινίτσες που πετούσαν άμεριμνα και της έφερε και στο τρίτο. Όταν έφθαιγα οικητόμου: άραγε τα δικά μας αδελφάκια ζούν τόσο μονοιασμένα όσο τάγριοπερίστερα; ή πρέπει να έχουμε τα ζώα για παράδειγμα ήμεϊς οί άνθρωποι;

Χαιρετισμός της 'Ηλιογέννητης

ΑΣΤΕΙΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Ο διδάσκαλος εις το μάθημα των θρησκευτικών, έρωτά την 'Αγγελικήν πόσους θεούς έχουν.

Αγγ.—Τρεῖς.
Διδ.—Πώς τρεῖς; για πρόσεξε λιγάκι.
Αγγ.—Τέσσαρες.
Διδ.—!!!!
Αγγ.—Πέντε.

Και όσον ο διδάσκαλος εκπληττεται, τόσον η 'Αγγελική αυξάνει τούς θεούς της και καταλήγει εις τούς τριάντα. Ο αδελφός της 'Αγγελικής, ο 'Αντωνάκης, δεικνύει εις τόν διδάσκαλον ότι αυτός ή-ξεύρει και ο διδάσκαλος τόν έρωτά:

— Πόσους θεούς έχουν λοιπόν;
'Αντωνάκης:—Ένα!
Και η 'Αγγελική:—Σιωπή! εγώ είπα τριάντα και δέν τόν ευχαρίστησα, και σύ με ένα θά τόν ευχαριστήσης;

Γόρδιος Δεσμός

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Έπέστρεφα από τα μπάνια κατά τας ένδεκα το πρωί. Είς το τραίμ έτυχε να εύρίσκειται μία ιθαγενής (φελλάχα), ή όποια έκράτει πλησίον της ένα κοφίνι.

Ο εισπράκτωρ της έζήτησε εισιτήριον και διά το φορτίον της.

Η ιθαγενής κατ' αρχάς έστενοχωρή-

θη. Κατόπιν όμως, στραφείσα προς τόν εισπράκτορα, τή ειπεν: «Και γιατί για τα μεγάλα καπέλλα που μοιάζουν με κοφίνια, δέν γυρεύεις εισιτήριο;» «Διότι, της απήντησεν ο εισπράκτωρ, αυτά τα φορούν ή κυρίες 'στο κεφάλι τους.»

Τότε ή ιθαγενής, χωρίς να χάση διόλου καιρόν, έσήκωσε το κοφίνι της και το έφόρεσε 'στο κεφάλι της ως καπέλλον.

(Αλεξάνδρεια) Πυραμίδ του Χέοπος

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΚΑΡΑΒΙΑ...

Άλλα καράβια φεύγουνε
Καράβια έρχονται πάλι
Καράβια πρωτοξάξειδα
Σαλεύουν στάκρογιάλι...

Νησιωτοπούλες βρέχουνε
Του μισερου μαντίλια
Και τα φτωχά ναυτοπούλα
Έχουν πικρά τα χείλια.

Δέν κλαίω σās ναυτοπούλα
Σε ξελογιάσεις χώρες.
Μόν' κλαίω τις άγάπες σας
Που θά μετρούν τις ώρες...

Δέν κλαίω σās καράβια μου
Που πέρα θάνοιχτείτε,
Κλαίω εσάς που φεύγετε
Και δε θά ξαναρθήτε!...

Μαρμαρωμένος Βασιληάς

ΜΙΑ ΚΑΡΤΑ

Τρελλάινομαι για τες κάρτες. Έχω παρὰ πολλές, και όπου εύρω καμμιάν ώραίαν, με μεγάλην μου χαράν την παίρνω. Αν άνοιξη όμως κανείς τα φύλλα του λευκομάτος μου, θά ιδή, ότι την καλύτεραν θέσιν κατέχει μία απλή καρτούλα. Δέν έχει στολίδια και χρωματισμούς, όπως τόσες άλλες, δέν έχει τίποτε το έξαιρετικόν. Παριστάνει ένα Κρητα πολεμιστήν με την εθνικήν ένδυμασίαν και το όπλον του.

Την κάρταν όμως αυτήν αγαπώ έξαιρετικώς. Θά προτιμούσα να χάσω όλας μου τας άλλας, παρὰ αυτήν, διότι μου είνε ένθυμιον ιερόν. Την έφερεν ο παππούς μου, τόν όποιον τόσον αγαπούσα, όλίγας ήμέρας πριν άποθάνη και καθώς μου την έδιδε μου ειπε δείχνοντάς με τα τρέμοντα χέρια του τόν πολεμιστήν που παριστάνει: «Φύλαξε την, παιδί μου, να μ' ένθυμίζοι. Αυτά είνε αληθινά τέκνα της πατρίδας μας και μία μέρα που θά έννοθούμε όλοι, θ' άποτελέσουμε μία Μεγάλη 'Ελλάδα.»

Έπειτα από όλίγας ήμέρας ο καλός μου παππούς άπέθανε, ή η άνάμνησις των λόγων με τούς όποιους μου την έ-

δωσε, θά μένη βαθειά χαραγμένη στήν καρδιά μου και στή μνήμη μου, και έν όση ζω ή κάρτα αυτή θ' άποτελή δι' έμέ κειμήλιον ιερόν.

Άγγελος του Πόνου

ΝΥΧΤΑ

Έκει στο βάθος, ένα κοιμάτι ουρανού φωτίζεται μ' ένα αλλόκοτο χρώμα ποφύροχρυσο, και σιγά σιγά, βλέπω να ξεπροβάλλη πίσ' από τα δένδρα ή σελήνη μεγαλοπρεπείστατη, στα όλόχρυσα ντυμένη.

Μοιάζει σά βασιλοπούλα, που βγαίνει απ' τα παλάτια της για να περάση όλίγες ώρες με την ήσυχασμένη φύσι.

Τα δέντρα, είνε τώρα ελεύθερα να μιλήσουν άναμεταξύ τους, και να πούνε τα μυστικά τους χωρίς φόβο να τάκούση κανείς.

Όλη ή φύσις φαίνεται άναπαυμένη κ' ευχαριστημένη. Παντού, επικρατεί ήσυχία και σιωπή.

Μόνο το έλαφρό πέταγμα της νυχτερίδας κάπου-κάπου, και το ρυθμικό τραγούδι του γρύλλου, ταράζουν αυτήν την ήσυχίαν.

Ω! μελαγχολικά που είνε ή νύχτα!
Ω! μαύρους στοχασμούς που θυμίζει στον άνθρωπο!...

Σκόρπιοι Μενεξέδες

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Έσχάτως ο Βασιλεύς των 'Ελλήνων Γεώργιος, κατά την έν Σύρω διαμονήν του, έπεσκέφθη γειτονικόν χωρίον, εκεί δε μία γοαία χωρική τόν έπλησίασε και του ειπε το εξής παράπονον:

— Γιατί, Βασιλιά μου, δέν έρχεσαι συχνά να μās βλέπης; 'Αν ήθελες, ήμπορούσαμε να σε βγάλωμε και Δήμαρχο!

Μάρκος Αύρηλιος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μικρά Φρόσω έξυπνā κατευχαριστημένη. — Γιατί χαίρεσαι σήμερα; την έρωτά ή μητέρα της.

— Γιατί είδα, μαμμό, ετόν ύπνο μου, πώς έτρωγα σūκα.

— Κ' έγώ; ρωτά έξαφνα ο έξυπνήσας μικρός Τάκης.

— Έσύ κοιμώσουν! άπαντά ή Φρόσω.

Και ο Τάκης αρχίζει τα κλάματα.

Εστάλη υπό του 'Ελληνικού 'Υμνου

— Γιατί, Κωστάκη, δε δουλεύει το ρολόγι;
— Γιατί, μαμμά μου, δε θέλει να πάω σχολείο.
— Ξέρεις ποιός το χάλασε;
— Ξέρω.
— Ποιός;
— Εγώ, για 'κείνο που σούπα.

Εστάλη υπό της Χαρις των 'Ελλήνων

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1910

[Η Διάπλασις θά στείλῃ έντυπον ψηφοδέλτιον προς όλους τούς δικαιουμένους κατά το άρθρον 3 να ψηφίσουν.]

1.— Προκηρύσσεται Δημοψήφισμα των συνδρομητών της Διαπλάσεως προς άνακήρυξιν του ώραιότερου ψευδώνυμου του 1910.

2.— **Εκλέξιμα ψευδώνυμα** είνε μόνον όσα έφάνησαν ή θά φανούν εις την 'Αλληλογραφίαν του τόμου τούτου, ήτοι εις την στήλην α' Έγκρίσεις Ψευδωνύμων», είτε ως νέα ψευδώνυμα, είτε ως άνανεώσεις παλαιών, εις τα φυλλάδια τα από 1ης Δεκεμβρίου 1909 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1910.

3.— **Εκλογείς** είνε όλοι οί συνδρομηταί, συνδρομητρίαι και τἀδέλφια των, όσοι έχουν ήδη ή θά λάβουν ψευδώνυμον διά το 1910 μέχρι του τελευταίου φύλλου του Νοεμβρίου.

4.— Η ψηφοφορία θά γίνη διά ψηφοδελτίων. Προς πάντας, όσοι έχουν δικαίωμα ψήφου ή θά το άποκτήσουν, κατά τα άνωτέρω, μέχρι τέλους Νοεμβρίου, θά στείλω από έν έντυπον ψηφοδέλτιον, το όποιον έκαστος ψηφοφόρος πρέπει να συμπληρώση ιδιοχείρως και εύαγνήστως, και να το επιστρέψῃ εις το γραφείον μου.

5.— Το προς συμπλήρωσιν ψηφοδέλτιον θά τυπωθῇ εις μεγαλύτερον σχήμα κατά το εξής υπόδειγμα:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ	
Όνομα έκλογίως	
Ψευδώνυμον	
Έν	τῇ 1910
ΛΛΛΛΛ	
Έκ των εν τῇ 'Διαπλάσει' του 1910 εγκριθέντων ψευδωνύμων, μου ήσαν περισσότερον τὰ ἑπομένα δικά, τὰ ὁποῖα ἀναγράφω κατὰ τάξιν προτιμησίως μου:	
1ον	
2ον	
3ον	
4ον	
5ον	
6ον	
7ον	
8ον	
9ον	
10ον	
Υπογραφή ιδιοχείρως	

6.— Το Ψηφοδέλτιον, το όποιον θά λάβῃ έκαστος προς συμπλήρωσιν, θά φέρῃ προς διάκρισιν ένα αριθμόν, άναποκρινόμενον προς τόν αριθμόν υπό τόν όποιον είνε έγγεγραμμένος ο συνδρομητής εις το Βιβλίον των Ψευδωνύμων. Έπομένως έκαστος δέν εἴμπορει να στείλῃ παρὰ το Ψηφοδέλτιον, το όποιον θά λάβῃ, ούτε δηλ. να το παραχωρήσῃ εις άλλον, ούτε αυτός να δεχθῇ άλλο προς συμπλήρωσιν. Καί άπαξ έστειλε το ιδικόν του, οὐδέν δικαίωμα πλέον έχει ούτε να το άποσύρῃ, ούτε να το επιδιορθώσῃ, ούτε να ζητήσῃ να το αντικαταστήσῃ.

7.— Μεταξύ των δέκα ψευδωνύμων, τα όποια θά εκλέξῃ έκαστος, δικαιούται να συμπληρώσῃ και το ιδικόν του. Καί μέχρι της ήμέρας, καθ' ήν θά λάβῃ το έντυπον Ψηφοδέλτιον, (μέσα Δεκεμβρίου), έχει καιρόν να σκεφθῇ ποτα είνε τα δέκα ψευδώνυμα της άρεσκειας του, ώστε εύθὺς άμα το λάβῃ, να τα γράψῃ και να το επιστρέψῃ.

8.— Το έντυπον Ψηφοδέλτιον, το όποιον θά σταλῇ προς ένα έκαστον των ψηφοφόρων, θά φέρῃ όπισθεν την προθεσίαν, μέχρι της όποιας θά δύνανται οὗτος να το επιστρέψῃ.

9.— **Δέκα** ψευδώνυμα, εκ των εκλεξιμων, τα μέλλοντα να συγκεντρώσουν τās περισσότερας ψήφους, θά βραβευθῶν, ήτοι εν μετ' Α' Βραβεῖον, δύο με Β' Βραβεῖον, τρία με Γ' Βραβεῖον, και τα λοιπα τέσσαρα με 'Εταινον, κατά σειράν πλειονοψηφίας. (Έν περιπτώσει ίσοψηφίας μεταξύ δύο ή περισσοτέρων ψευδωνύμων, το Βραβεῖον θάπνευμῇ διά κλήρου).

10.— Οὕτω γινόμενης της διαλογῆς των ψήφων, εις το Γραφείον μας θάπνευσεθῇ έν Ψηφοδέλτιον, το όποιον όνομάζομεν **Πρότυπον Ψηφοδέλτιον της Διαπλάσεως**. (Διότι θά ναγραφῇ τα δέκα ψευδώνυμα, τα όποια διά της ψήφου των φίλων της, θά παραδεχθῇ και θά βραβεύσῃ ως ώραιότερα ή Διαπλάσις.) Λοιπόν, **δέκα** άλλα ψηφοδέλτια εκλογέων, ήτοι τα συμφωνούντα περισσότερον με το Πρότυπον Ψηφοδέλτιον της Διαπλάσεως, θά βραβευθῶν κατά σειράν, ήτοι με Α' Βραβεῖον έκείνο που θά συμφωνῇ περισσότερον όλων, με Β' Βραβεῖον τα δύο επόμενα, με Γ' Βραβεῖον τα τρία επόμενα, και με 'Επαινον τα λοιπα τέσσαρα. (Έν ή περιπτώσει δύο ή περισσότερα ψηφοδέλτια, εκ των αξίων Βραβεῖου, είνε έντελώς όμοια μεταξύ των, το Βραβεῖον θάπνευμῇ διά κλήρου.)

11.— Οί κάτοχοι των βραβευμένων ψευδωνύμων, ως και οί άποστέλλαντες τα βραβευμένα ψηφοδέλτια, θά λάβουν ως βραβεῖα τα ώριμένα δι' όλους τούς Μεγάλους Διαγωνισμούς (Ίδε 'Οδηγόν, Κεφ. Ε'). Θά δημοσιευθῶν δε αἱ εἰκόνες και τὰν δέκα βραβευθησομένων κατόχων ψευδωνύμων, εν συμπλέγματι εκ των βραβευθησομένων όμως εκλογέων, μόνον ή εἰκὼν του πρώτου.

12.— Όσοι δέν έλαβον ακόμη ψευδώνυμον διά το 1910, και έπιθυμούν να λάβουν μέρος εις τόν Διαγωνισμόν, είτε ως εκλογείς, είτε ως υποψήφιοι, δύνανται κατά τανώτερον ναποκτήσουν το δικαίωμα τούτο, αν φροντίσουν να τοῖς έγκρίθῃ ψευδώνυμον πρό της 30 Νοεμβρίου ε. ε.

Δήλωσις. Μικραῖ 'Αγγελίαι, σχετικαί προς το Δημοψήφισμα, επιτρέπονται μόνον όταν είνε συστάσεις και έπαινοι ψευδωνύμων προς ψήφισιν, ή άπαι άναγραφαι αυτών προς ύπόμνησιν. Κατηγορίαι, άντεγκλήσεις, προτροπαί καταψηφίσεως κτλ. δέν δημοσιεύονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ'

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τόν μύθον του κ. Περιμαλίτη τὰ 'Βόδια», που εδημοσιεύθη εις το 31ον φυλλάδιον, σελίς 302, εἴπην ένα λάθος. Ο 12ος στίχος πρέπει να διορθωθῇ έτσι:

Κι' από μωσκάρι ως που, δουλεύοντας, έγέ-
[ρασα,

Διαφορετικά δέν βγαίνει έννοια.
Δέν επρόκειτο, *Σκληρή Σκλαβιά*, ούτε να πειράξω κανένα ούτε να εἰρωνεύθῃ, ἀλλ' άπλούστατα να εξηγήσῃ δικήν δέν εκδιδω συχνά δωδεκάσελιδα φύλλα. Έπίσης δέν έπαυσα να εκτιμῶ τās ένεργείας του Σπυρίδους σας, τόν όποιον πάντοτε θά εύγνωμονῶ διά το γενναῖον ξεσπάθωμά.

Φίλεργος 'Ηγεμονίς, ωραιότατα μου περιγράφει την έξοχόν σου, το καλυδάκι σου και την εκεί ώραίαν ζωήν. Εἰς την πόλιν σου έχω αρκετούς συνδρομητάς και βεβαίως εἴμπορει να ιδρυθῇ Σύλλογος.

Εἰς την ιδιήν σου όμως πόλιν, *Έξόριστε 'Αθῆς*, έχω όλίγιστους, ώστε φρόντισε να τούς αύξήσῃς. Σ' ευχαριστοῦμεν όλοι δι' όσα γράφεις, και ιδίως ο κ. Φαίδων. Έστειλα εκ νέου το άπολεσθέν φυλλάδιον.

Δέν θάρρησῃ να πραγματοποιηθῇ το ένειρόν σου, *Γαλανόλευκη*. Κάποτε θά ταξιδεύσῃς και σύ με αερόπλοιον! Η επιστολή σου ώραιοτάτη.

Τί κρέμα να μὴν έλθῃς να σε ιδῶ, *Μαγαμένο Λουλουδάκι*! Ας είνε όμως, έλπίζω εις άλλην φοράν. Έγινε καλά το πόδι; Βέβαια, το σπῆτι φαίνεται πληκτικόν μετά την έξοχόν, ἀλλὰ γρήγορα κανείς συνειθίζει.

Οί φίλοι μου εις τόν Βόλον, καθώς βλέπετε και εις την σημερινήν Μικράν 'Αγγελίαν, έδρυσαν μίαν... Διαπλαστικήν Αυτοκρατορίαν! Ευγέ τους. Έλπίζω όμως ότι δέν θαρκοθῶν εις τούς πομπώδεις τίτλους, ἀλλ' ότι θά εργασθῶν και θετικώτερα διά την διάδοσιν του περιοδικου μας.

Αφρόκρηνο, πολύ μ' ευχαρίστησεν ή επιστολή σου με την τόσο ζωηράν περιγραφὴν της μετακομίσεως. Με γαῖα το καινούργιο σπίτι. Η ιδέα σου διά την Κυριακήν δέν είνε άσχημη. Ίσως τροποποιηθῇ έτσι να ιδῶ!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: «Ένα πουλί» του *Αφρόκρηνου*. — «Η Άγία Γραφή και ή 'Αστυνομία» της *Λευκής Περιστεράς*. — «Όμφακες εἰσι» και «Εἰς τί χρησιμεύουν οί στρατοί» του *Αίγιρου*. — «Ματαιότης» της *Φιλέργου 'Ηγεμονίδος*.

Απορρίπτονται: «Ανέκδοτον του Γεωργίου» (επρόλαβε να μου το στείλῃ άλλος). — «Αναμνήσεις — Έντυπώσεις» (άσημαντοι). — «Η Βαρκούλα» (μερικοί στίχοι λανθασμένοι δέν διορθώνεται);

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις του *Εγγόνου Αυτοκράτορος* 'Ιδ. 'Αλληλογραφίαν 21ου φύλλου].

ΙΒ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Υπόλοιπον εκ του ΙΑ' Δελτ. δρ. 2,55.
Νέαι εισφοραί: Καρδιά 'Ελληνίδος δρ. 1, Κερκυραϊκή Αύρα δρ. 1, Δωδωναῖος λ. 10, Φλάμπουρο της 'Ελευθερίας λ. 50, Λευκή Περιστερά λ. 10, Σκληρή Σκλαβιά λ. 20, Παλαίστρα 'Ελλάς δρ. 1, Χαιρετισμός της 'Ηλιογέννητης λ. 20, 'Ανθοστόλιος 'Εξοχή λ. 25, 'Ανθος της 'Ανατολής λ. 20, Ρεζινά λ. 15, Φαναριώτης λ. 25, Ι. Γ. Τσιγάντες λ. 25, Παπαρούνα δρ. 1, Άγνυρα της Σωτηρίας δρ. 1, Μαρία Μάλλα λ. 40, Ώραία 'Αμαζών λ. 20, Φίλεργος 'Ηγεμονίς λ. 50. — Το όλον μέχρι της 31 Αυγούστου **δραχμὰι 10,85**. Εἰς τὸ ποσὸν τούτου διέτεθσαν δρ. 8 προς έγγραφὴν εις τὴν «Διαπλάσειν» του 6π' αρ. 28 άπόρου εκ του έσωτερικού. Το δε περίσσευμα εκ δρ. 2,85 μεταφέρεται εις το προσεγές 13ον Δελτίον.

Υπολείπονται ήδη 56 άποροι εκ των συστημένων προς έγγραφὴν και άναμένω νέας εισφοράς διά να τούς έγγραψω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανεούται, αν δέν συνοδεύεται υπό το δικαίωματος φρ. 1. Τα εγκρινόμενα ή άνανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1910. Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άγρία, και όσα από κ. εις κοινάσια].

Νέα ψευδώνυμα: Προμήν 'Ομήλη, κ. (Α. Ζ.). Αυτοκρατορικὸς Δεῖος, α. (Ι. Φ.). Νέος 'Ορφεύς, α. (Β. Α.). Στρατηλάτης της Γούμελης, α. 'Αντίβας ο Καρχηδόνας, α. (Ι. Α.). Δάντης, α. (Θ. Α.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ή *Ακροναυλία* (θ) με *Μάρκον*

Αδρήλιον, Κομήτην τοῦ Χάλεϋ, Μικρὸ Διαβολάκι, Μικρὸν Δόγηρ, Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα, Μίαν τῶν Χαρίτων, Σκληρὴν Σκλαβίαν, Κόρην τῆς Μακεδονίας, Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην— ἡ Δευκὴ Περιστερὰ (0) μὲ Ἀεροναυτοπούλαν, Συλφίδα, Πεταχτὴν Νεραϊδοῦσαν, Ναυτοπαιδα Σπεισῶν— ἡ Ἰ διότροπος Ξανθοῦλα (0) μὲ Ἀθανάσιον Διάκον, Μελάχραν, Ἐγγονον Ἀυτοκράτορος, Ρεζεντά.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Λαορευτὴν Σπανοφόρον** (Ἑλαδα) Κ. Σαραντίδην (πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς ἀπὸ ποῖον φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ ποῦ λέγεις ἀντεγράφη τὸ ποιήμα, διὰ νὰ τὸ ἀναφέρω ὠρισμένως) **Βυζαντινὸν Ἀετὸν** (μὲ γεία τὸ καινούργιο σπῆτι) **Βάρκαν τοῦ Κανάρη** (τετράδια ἔστειλα ἢ σημερινὴ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ» σὲ πληροφορεῖ) **Κῦμα τοῦ Πόντου** (ἔλαβα τὸ ὠραῖον δελτάριόν σου ἀπὸ τὴν Σόφιαν) **Ταῖτοῦ** (ἐλπίζω νὰ λαμβάνῃς τώρα τὸ φύλλον, ἀφοῦ καὶ οἱ ἄλλοι ἐκεῖ συνδρομηταὶ τὸ λαμβάνουν) **Λεῖλὰ Σουλτάναν** (ἔστειλα) **Αἰγειρον** (προτιμῶνται τὰ συντομώτερα) **Δευκὴν Περιστερὰν** (νάντιγράφῃς ποιήματα εἶνε περιττόν· ὅταν συνθέσῃς ἰδικὰ σου, τότε μοῦ στέλλεις· αὐτὰ ποῦ βλέπει νὰ δημοσιεύω, εἶνε πρωτότυπα ἔργα τῶν ὑπογεγραμμένων) **Ὀνειρον** τῆς **Κύπρου** (τὰ ἔμαθα ὅλα καὶ σὰς συγχαίρω διὰ τὸν μεγάλον σὰς πατριωτισμόν) **Ἄνθος** τῆς **Ἀνατολῆς** (ὅχι· στείλῃ μου ἄλλα) **Ποθητὴν Κωνσταντινουπόλιν** (τί νὰ γίνῃ!) **Ζιὰ Βέρν** (ἂς ἐλπίσω λοιπὸν εἰς τὸ μέλλον· ὅσας ἐργασίας καὶ ἂν ἔχῃς, ἅμα θέλῃς, εἰμπορεῖς νὰ οἰκονομῇς ὀλίγον καιρόν) **Συλφίδα** (ἔστειλα· συνῆλθες λοιπὸν ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ σοῦ ἐπροξένησεν ἡ πυρκαϊά· βέβαια, δὲν ἦτο εὐχάριστον πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ μὴ εἶσαι καὶ τὸσον ὑπερβολικὴ) **Ροδωδάκτυλον Ἡῶς** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ἑλληνικὸν Ἐῶρος** (ἔστειλα· ὠραία ἢ ἐπιστολὴ σου) **Ἀεροναυτοπούλαν, Φοίβην** (ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς ἔλειπεν, ἀλλὰ τώρα ἤλθεν) **Ὠραίαν Ἀμαζόναν** (τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλούς σου πατρός) **Ναπολέοντα Βοναπάρτην** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Πατριονὴν Ναυτοπούλαν** (ἔστειλα· ὁ περὶ οὗ ἐρωτῆς δὲν εἶνε πλέον) **Πλειάδα κλπ.**

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Αὐγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 21 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Ὀκτωβρίου.

[Ὁ γάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τὸ ὅποιον δίδον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι ποιεῖται ἐν τῷ Ἱηραφίῳ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

406. Δεξιόγραφος

Μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας
Μὲ ἐπίρρημ' ἀν κολλήσῃς,
Στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων
Ἀσφαλῶς θὰ σχηματίσῃς.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Ἀυτοκράτορος

407. Στοιχειογράφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Θὰ σὲ βάλῃ ἐπὶν ἀγκάλη
Ὅταν θενὰ κοιμηθῇς,
Μ' ἂν τοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι
Τότε θὰ εὐχαριστηθῇς
Ὅταν θενὰ τραγουδάει.
Καὶ ἂν λιγὰν τὸν πειράξῃς,
Τότε θὰ σοῦ κουβαλάει
Ὅ, τι, λῦτα τὸν προστάξῃς.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλεῖς

408. Μεταγραμματισμός

Ἄδικα τὸν κόπο κάνω
Πῖ νὰ βγάλω, Ἀλ νὰ βάλω.
Δένδρο ἦταν καὶ τὸ ἔνα.
Δένδρο εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ Ν. Η. Ἀναγνωστοπούλου

409. Γωνία

+ * * * * * = Ἀρχ. ἱατρός.
* * * * * = Ἀρχ. ὄργανον.
** * * * * = Μάντις.
* * * * * = Ἀρχ. πόλις.
** * * * * = Βασίλειος Λυδῶν.
* * * * * = Ἀσθένεια.
+ * * * * * = Βασίλειος Περγᾶμου.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν εἶδος λέμβου.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Ν. Γεωργοπούλου

410--414. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Λόχος, ρῆμα, χαρά, ἄλγος, μῆρος.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μελάχρας

415. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Κυνικός φιλόσοφος—ζῶον—σύνδεσμος+
Κοινὸν ἀρωματικόν—Σύνδ.—προστακτικὴ+
Ἀντωνυμία—ἀντωνυμία—ἀντωνυμία.

*Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Βασίλειος τῆς Σπάρτης

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Παλιερούς

416. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὶς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων:

1, Δένδρον ἀρωματικῶδες. 2, Ὠραία τέχνη.
3, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 4, Περὶ φηρος μάντις.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ζιχὰ-Χανούμ

417. Φωνειντολίπον

μ - κρυτ - ν - μ - κρυτ

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κερκυραϊκοῦ Ἀστύρος

418. Γρίφος

Οἶκος Οἶκος ὄντα Ἄλλο
Οἶκος Οἶκος Ἄλλο
Οἶκος Οἶκος Ἄλλο

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πατριῶτου τοῦ Ομήρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33.

336. Διαβήτη (διὰ, ἑ, τίς).—337. Τόμσην—Ὀμση.—338. Πάρος—φάρος—Χάρος.—339. Ναι—ἴνα.

340. Σ Τ Ι Σ
Τ Ο Σ Ο Σ
Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ
Σ Ο Σ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

341. ΟΡΑΤΙΟΣ (ροιά, Ἀραράτ, Τάρας, Ἰστρος, σίτος).
342—343. 1, Πέλαγος, (πὲ λαγός!) 2, Ὑμεναῖος, (ἑίμα νέος).
344. ΕΣΤΙΑ (ἔρμης, ἀστὴρ, ἀετός,
Δανία, Ἀθῆναι).—345. Ὁ πλοῦτος θνητὸς ἢ δόξα ἀθάνατος.—346. Πέρας ἐπιτέλει μὴ ἀποδειλῶν (π' ἐρ—ἀς ἐπὶ τὴν—ἀπὸ δι λι—όν.)

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Ὀμονοίας

Ὁδὸς Δώρου 8α

*Ὡραὶ ἐπισκέψων 10—12 καὶ 3—5

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λῆξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ π α χ α ι α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ π α λ α ῖ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λῆξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 15. Ὁ χωρὶς τὸς σ τ ῖ χ ος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λῆξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχία ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὶς λῆξεις ἀπλᾶι.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντίτιμου ἀγγελίας δὲν δημοσιεύονται.]

Παρακαλῶ τὸν Φιλελεύθερον νὰ μοῦ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του.—Πατριὴν Ναυτοπούλα. (Γ', 137)

Επιθυμῶ ἀνταλλαγὴν εἰκονογρ. δελταρίων πανταχόθεν, Ἑλληνιστί, Γαλλιστί καὶ Ἰταλίστι. Προτιμῶ καλλονάς. Διευθύνσεις: Ροδωδάκτυλος Ἡῶς, ὁδὸς Μαΐζωνος ἀρ. 121, Πάτρας. (Γ', 138)

ΖΗΤΩ!!! σπεύσατε νὰ ὑποδεχθῆτε!!!
Ἐργεταὶ οὗτοκράτωρ **Ἀυτοκρατορικὸς Ἐργετὴς** τῆς «Διαπλάσιας Ἀυτοκρατορίας» μετὰ τοῦ διαδόχου **Νέου Ὁρφέως** καὶ τοῦ μουσικοσυμβούλου **Δεινοπαθουμένης Ἑλλάδος**, ἵνα ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν αὐτῆς. Ζητοῦνται ψευδωνυμοῦχοι πρὸς κατάληψιν τῶν ἀνωτάτων θέσεων. Ἀπευθυντέον: **Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα, Poste-restante, Βόλον.** (Γ', 139)

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ 37ου ΚΑΙ 38ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδὲ τὰς λύσεις εἰς τὰς σελίδας 321 καὶ 329)

ΑΘΗΝΩΝ. Ἀλ. Γρ. Φορτούνας (37-38), Γρ. Ι. Πάικος (38), Γιώρ. Θ. Πτεσανῆς (38), Φανή Ν. Λεωτάκος (33), Ἐστ. Φ. Παναγιωτάκος (38), Χαρ. Γ. Οἰκονόμου (38).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἐμμ. Δ. Τσολάκης (37).

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΚΡΑΤΑΣ. Δημ. Π. Κυριαζόπουλος (38)
ΚΟΛΟΥ. Γιώρ. Ν. Φιντικῆς (38).
ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ. Κονστ. Εὐφ. Βλάχης (38).
ΓΥΘΕΙΟΥ. Δημ. Ἀν. Φραγγιάς (38).
ΔΑΡΙΣΣΗΣ. Φίλιππος Ἡγεμονίς (38).
ΠΑΤΡΩΝ. Καίτη Ἀγόλου (38).
ΣΠΑΡΤΗΣ. Ἀθ. Γ. Βαλασάκης (36, 37, 38), Πάνος Ψυχγιός (38), Νικόλ. Ι. Ρασσογιάννης (38), Εὐαγγελῆς (38).

ΣΠΕΡΧΕΙΑΔΟΣ. Χρ. Ἀλ. Χριστοφόρου (38).
ΦΑΡΣΑΛΩΝ. Βύρων Ζ. Κουσουμλῆς (38).
ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Κλεοσίμην Π. Παπακυρίδου (38).

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ. Ἐλπίς Βλάχη (37-38).
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΒΕΚΗ. Μαρία Μ. Ρίζου (36).
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Νικόλ. Δ. Αλαβρίδης (36).
ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ. Κ. Γ. Κυριακίδης (38), Μαρία Μπάρτα (36), Κλίμαρ. Ν. Μανωλάτος (38).
ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ὁδῆς Παπαζογλόου (37-38).
ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Μιχαὴλ Π. Ἀλεπουδῆ (38).
ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Σ. Μανωλίδης (38).
ΧΙΟΥ. Μαρία Ε. Πλητὴ (37-38).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐκδόντων ὁδὸν τὴν λύσιν τῶν ἐπιθέσεων εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωσιν ἢ ἐν Σμύρῃ **ΘΑΛΕΙΑ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ** ἡ ὁποία καὶ ἐνεργεστὴν διὰ μίαν τριμηνίαν.

Πλεονάζουν λεπτὰ 40 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν. Οἱ ἀποστέλλοντες ἀνευ δεκαλίπτον τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὗτε οἱ ἀποστέλλοντες πεντάλιπτον ἀνευ δεκαλίπτον. (Ἱσχυρισμοὶ μὴ ὀφθαλμικῶν 10 παρὰς ἰσοδυναμεί μὲ 6 λεπτὰ ὅτε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰς).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρασιπτεῖ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσων ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.